

Nap nap után

Ma már megint ver a szívem
megint felkelt a nap
a dolgok belenyugszanak
hogy erősebb vagyok
még lobog a csók a szádban
még benne lehetek egy dadogásban,
de barlangos szelek
suttognak ráncaimnak:
majd elmegyek
elhagyom kialvó sejtjeim
kifutok minden emlékezetből
mosolyod félúton megáll
s elrejtzem a homokba
táplálni minden újrakezdőt. . .

De ma még ver a szívem
púderes vicceimet
irigyli sok bohóc.

Elégia

Vacogsz megint
ősz ködökben
tájverset írni
volna jó:
kirabolt gyümölcsök,
elbillent kőmohák
történetét –
Gyakorlod halálodat napra-nap.

Koszos, tépett vatták
az égen
tündöklük minden
sötétben,
szemedet el kell takarni
olyan átlátszó minden;
tanultál beszélni emberektől
tanulhatsz hallgatni istenektől
kegyetlen angyalaik
gyengéden megágyaznak
tűlsó felén a holdnak –

Ősz van,
kétségtelen,
tündöklük minden
sötétben,
tájverset írni
volna jó. . .